



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 12.12.2011. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на наставак главног претреса приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине **Веселин Мрдак,**
- окривљени **Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић,**
- браниоци, **адв. Ивана Томовић, адв. Павле Литричин, адв. Бјелетић Радмила и адв. Мирослав Перковић.**

Приступили су и сведоци Жељко Миловановић, Миленко Ацкета, Радослав Прокић и Пера Лукановић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес настави.

Претрес се наставља испитивањем сведока које је предложила одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позваћемо прво сведока Жељка Миловановића. Мислим да он није доведен, треба га позвати преко Службе.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине председниче, адвокат Перковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сматрам потребним сада да искористим ових пар минута док не дође сведок. За дан 15.12. ту је предвиђена, предвиђена два сведока – Бошко Дубајић и Никола Алајица. Они ће лично доћи, па ћемо их овде моћи саслушати, значи да можете Ви да планирате евентуално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двоје иду преко везе, а двоје долазе директно овде.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Бошко Дубајић и Никола Алајица, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, они су се и најавили.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, само да имате у виду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо да долазе, па ћемо видети да ли ћемо ићи прво преко.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То ћете Ви одлучити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли прво видеоконференцијска веза да они могу да сачекају, па онда они имају времена да дају свој исказ, да не би задржавали везу.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Председниче, ја бих имао једну молбу, у случају да је суд прихватио нашег сведока, само секунд, Дражена Матина, немам такав податак, молио бих да се он саслуша ако је икако могуће у среду 14.-ог, обзиром да он 15-ог се исељава заједно са породицом у Немачку, а спреман је да дође да сведочи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видим Ваш предлог.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Под бројем 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим његов исказ, да ли је Слободан Стригић икада претио Бранку Хрњаку, то је нешто што се десило после ових догађаја и није везано за сам догађај, значи он нема непосредних сазнања шта се десило у самом месту и шта се десило у том временском периоду.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Ако ми дозволите, ја сам мало неспретно то формулисао. Тиче се конкретног догађаја који Хрњак описује у својој одбрани као разлог зашто је мењао одбрану и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ће суд ценити, он би могао 14-ог да дође.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Могао би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо сутра какво је стање са овим другим сведоцима.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Имам и телефоне ако треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видећемо то.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ће да уведу сведока. Док још нисмо почели, ако сте видели у списима предмета, ја сам дао наредбу да се изврши вештачење повреда које су задобили овде оштећени и начин настанка истих, па ће то чим буде достављено од стране судског вештака, доставићемо вама ако иамте неке примедбе, само чекамо да судски вештак заврши са вештачењем, њему је достављен материјал.

СВЕДОК ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Миловановићу.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Миловановићу, Ви сте овде позвани у својству сведока, значи води се поступак против овде четири лица. Ја ћу прво узети прво Ваше личне податке, рећи ћу Вам о чему се ради, предложени сте од стране одбране као сведок, рећи ћу Вам шта је предмет овде и зашто је подигнута оптужница, само прво да узмемо Ваше податке – Жељко, је ли тако Миловановић, од оца?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Младена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте када и где?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: 18.06.1966. године, Бели Манастир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је сада пребивалиште?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Добој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добој, адреса?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Кнеза Милоша 30-б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мора да сте нешто завршили од школе, шта сте завршили?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не изјашњавам се на те околности, како у поступку који имам за Пуканића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема то везе са тим поступком, овде сте сведок, само Вас питам, шта сте по занимању, шта сте завршили од школе?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега се издржавате, радите?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Пољопривреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде су четири окривљена – Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић. Да ли познајете ова лица?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у завади са њима?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро, као што сам рекао, против ова четири лица води се поступак по оптужници Тужилаштва за ратне злочине због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Стављено им је на терет да су у периоду од августа 1991. године па до краја исте године, извршили више противзаконитих затварања, повређивања телесног интегритета, примењивање мера застрашивања и терора, мучења, нечовечног поступања и убиство поједних цивилних лица – породицу Чичак и Адама Барића. То им је стављено на терет. Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако, не морате да одговорите на питања која Вас, односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете, то Вам је јасно. Овде имате текст заклетве, прочитајте само, ево видите.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево као што сте рекли, кажете, рођени сте у Белом Манастиру, знате, познајете овде окривљене, са њима нисте у завади. Да ли сте у том периоду значи август 1991. године до краја 1991. године били на територији Белог Манастира, а ако јесте, да ли знате нешто о овим догађајима који су се десили, о затварању лица, о хапшењу, о премлаћивању, о убиству неких чланова породице Чичак и Адама Барића, да ли Вам је познато нешто о томе или не? Само испричајте, а после ће Вам поставити питања прво бранилац који Вас је и предложила као сведока, а касније и други учесници у поступку. Изволите. Ако Вам је лакше, да ли хоћете да седнете?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: У реду је. Био сам у то време у општини Бели Манастир и Барањи, конкретно што се тога тиче. Што се тиче самих тих имена, Адам Барић и то, име ми је познато, шта је се десило са њим, сам само начуо, тако да немам директних сазнања везано за то, а што се тиче породице Чичак, мислим ту је отац и два сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Три? Имао сам прилике само при једном доласку у полицијску станицу да их видим, седели су у чекаони, има клупа и стол неки су били, колико се сећам и ту су седели, нису били ни везани, оно потпуно слободни су били. Ја сам прошао, само сам питао дежурног на портирници, портир који је то вече радио, ко су ови и он ми је рекао «Чичкови».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, ко је радио можда тада, ко је био дежуран?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не могу знати, пошто је било доста и људи нових који су тај моменат радили у полицијској станици, а било је и избеглица, тако да не могу са сигурношћу рећи ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви тада радили у полицији, јесте Ви тада били полицајац?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па нисам ја радио никада у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били ни резервни, у резервном саставу полиције или у некој, јесте били у некој јединици ту можда која је била, у територијалној одбрани, било где?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Био сам, био сам, то је био састав полиције, јединица за посебне намене, тако нешто али нисам се никада водио у радном односу, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био командир или командант?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Милан Јарић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је био неко од овде окривљених у тој јединици?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Бертић и Стригић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зорана Вукшића, јесте виђали?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја јесам њега видео више пута у више наврата тада, али наравно, немам сазнања да је он био у тој јединици, то не могу потврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хрњака?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Исто сам виђао, али да ли је био у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о нападу на село Козарац?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте учествовали у том нападу и да ли је ко учествовао, да ли знате нешто о рањавању цивила тамо, шта се десило, да ли Вам је познато нешто?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја знам да, уствари колико ја знам, тај дан нико није рањен, нико није погинуо, барем оно што сам ја могао видети у том делу где је прошла та јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ишли, како сте се поделили, како је ишла јединица?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ту је било и територијалаца и та јединица полицијска, тако да, ми смо ишли десном страном од правца уласка, из правца Белог Манастира у Козарац, десном страном скренули смо негде по самом рубу села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је са Вама био неко од овде окривљених?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја мислим да, мислим, не могу са сигурношћу рећи, али би требало да је био Бертић и Стригић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа да се десило неко убиство?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, тај дан, ја на своје очи значи нити сам видео, нити сам чуо да је било ко страдао. Да ли је можда нешто после било или, јер се дешавало када јединица прође, да дођу други људи па иду кроз село које је већ оно пусто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран Вукшић, да ли је био тада са Вама или не?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја мислим да је био, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви нисте ишли главном улицом?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, не, било би глупо ићи главном, извините, али што се нас самих тиче, било би глупо са наше стране када би то урадили, да идемо главном улицом или. Јесте, касније се изашло на главну улицу, али се ишло прво са бокова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато можда име Мишо Балатинац?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ко је то?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте учествовали у његовом хапшењу?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не. Знам причу о њему и тако, али то није ништа чудно, већина људи које би требало да имате у виду, бар се надам, из разлога што доста тих људи који су изашли из Барање су касније тражили и пензије и друге ствари, на рачун тога што су или протерани или испребијани, хапшени и тако даље, а наводили су имена, рецимо пет, шест или десет људи који су били тада на гласу, разумете, па су се на њих вадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево пустићемо браниоца прво да Вам постави питања, ако су то сва Ваша сазнања. Када сте отишли, само ми то још нисте рекли, са тог подручја, јесте остали све време или?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: У Барањи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па 1997. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек онда сте отишли када је била ова реинтеграција, је ли тако?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 1997. године ништа нисте чули за убиство овог Адама?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па чуо јесам, кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Чуо сам да је било убиство његово, чак и, сада да ли му је супруга рањена, па је она преживела или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Значи чуо сам тако причу, али нисам, немам сазнања ко је то урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево пустићемо браниоца, Ви сте предложили.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добар дан, господине Миловановићу, ја сам Ивана Томовић, адвокат, бранилац оптуженог Вукшића и Ви сте овде предложени у својству сведока одбране, Вукшић Зорана. Ја ћу Вам поставити пар питања. Рекли сте да познајете Зорана Вукшића?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Од када га познајете?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Познајем га дуго, познајем, значи нисмо се ми ништа интензивно дружили, виђао сам га на улици и пре рата и за време рата и тако.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Након избијања ратних сукоба, да ли сте га виђали да је био у униформи, да ли је носио неку униформу?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Нисам га виђао у униформи.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми, да ли знате, да ли је, шта је носи од наоружања, да ли је нешто носио?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, нисам га уопште виђао са оружјем, не.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли Вам је познато да је он након избијања ратних сукоба био рањен?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да, то знам.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте га виђали након рањавања?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Виђао сам га.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Овде се њему ставља на терет значи извршење ратних злочина за период август 1991. па до краја те исте године. Да ли можете да се сетите у том периоду, како је он изгледао, да ли сте га виђали и сретали?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: После рањавања или пре рањавања?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Па тај период август месец, ако икако можете тај период да се сетите?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја не могу да одредим да ли је то било после Биља или је било пре, ако је било после рањавања био је са руком у шипкама, шта ја знам, био је тотално неспособан за било шта и виђао сам га јако ретко, пошто је ишао по тим лечилиштима, по бањама, где је већ све ишао, по болницама, али пре тога, само сам га повремено виђао.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли можете да нам дате његов физички опис ако се сећате?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Он је доста крупан, висина отприлике моја, сада не могу, нисам га никада одмеравао, упадљив је по боји косе и тако.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли је Вама познато, да ли су се у згради СУП Бели Манастир налазиле неке просторије за задржавање?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Јесу, биле су у подруму зграде полицијске станице, била је просторија као ћелија нека.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, да Вас питам, да ли Ви знате, ко је Анте Бандов, да ли сте чули за њега?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Овде се Зорану Вукшићу ставља на терет да је отварао ватру из пешадијског наоружања на аутобус који је саобраћао на линији за место Ширине, којом приликом је рањен возач аутобуса Анте Бандов. Да ли Ви имате неких сазнања о томе?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да, имам сазнање, знам ко је пуцао у њега и знам и како је то било, мада то мене стављају у сву ту причу, али није никакав проблем, могу тачно да објасним у детаље.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли знате можда, пошто Вам је познато, када је то било, у ком периоду, ако можете да се сетите?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па када је било то ослобађање Белог Манастира, како да кажем, то је следећи дан било.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Након пада СУП Бели Манастир?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да, тако би требало бити, колико се сећам.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, ја сам нашла једну изјаву коју је он дао «Националу» да се то десило 17. августа 1991. године, па Вас питам, да ли можда знате у том периоду пре пада Белог Манастира, да ли Вам је познато, где се Зоран Вукшић налазио?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не знам, не могу рећи, нисам га виђао уопште, тако да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми, шта Ви знате о Зорану Вукшићу, какву је репутацију имао у Белом Манастиру пре избијања ратних сукоба и након избијања ратних сукоба?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па ја сам већ рекао, ја се нисам дружио са њим и оно што сам виђао, виђао сам га по улици, тако да ја лично са њим се нисам дружио и немам неких сазнања, али по виђењу из града самог значи, виђали смо се, сретали смо се у центру, на корзу, он се дружио тамо са другим људима, значи никада ништа лоше нисам ни видео, нити чуо о њему.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте имали неких проблема, инцидента са Зораном Вукшићем?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте се у то време плашили можда Зорана Вукшића?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Нисам имао разлога, пошто кажем да га нисам ни познавао.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, рекли сте, данас сте изјавили да сте видели у чекаоници породицу Чичак, да сте добили информацију да је то породица Чичак. Да ли имате нека сазнања, шта се са њима касније дешавало, ко их је одвезао, шта се десило?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Немам сазнања ко их је одвезао, било је приче да су одведени, е сада да ли су одведени назад за Каранац, па пуштени или су негде даље одведени, јер тада је била и нека прича да су ишли људи за размену за Вуковар, тамо за тај вуковарски и славонски део и да ће тамо бити размењивани. Е сада шта је било, није ме интересовало.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли Вам је познато, да ли је у Белом Манастиру била нека кафана која се звала «Српски мач»?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: «Српски мач», да, кафић.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Где се налазио тај кафић «Српски мач»?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: То је Поштанска улица, сада како је тачан назив био не знам, значи на самом почетку број 1 би то требало да буде.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А чији је то кафић да ли се сећате?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: То је од тог Адамовића, у ствари не Адамовића, како сте рекли, Барић, пардон.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: То је њихов локал?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А ко је држао тај локал да ли се сећате?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: У то време, на самом почетку није нико, то је било празно, тек касније ја мислим један момак тамо, уствари не мислим, уствари двојица су били, они су заједнички држали тај кафић, узели су да раде. Е сада да ли су се они са власником договорили или нису, ја не знам то.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Хоћете да кажете да и пре ратних збивања се тај кафић звао «Српски мач»?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, није, не знам како се звао пре рата, тек је касније, они су преименовали тај локал.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А ко је држао, да ли можете да се сетите?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Небојша Миловановић и, е сада, да ли је Вујковић Младен или је Бучанин, не знам, не могу сада тачно да повежем ко је други био са њим, њих двојица или тројица, не знам тачно како се зову.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли познајете овде окривљеног Бранка Хрњака?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да. виђао сам га, лично га не познајем, оно да смо добри или нешто, виђао сам човека.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте њега виђали у згради СУП-а?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Виђао сам га.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Коју је униформу носио?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не могу то рећи, то је било давно, доста су се људи појављивали често у цивилном оделу, па и у униформи повремено, е сада.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А да ли знате, на ком је радном месту он био распоређен?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не знам. мислим да сам га виђао у плавој униформи, сада нисам сигуран, нисам сигуран, значи постоји могућност да је био у плавој, полицијској униформи, маскирној.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли знате, ко је Радослав Здјеларевић?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да, наравно.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли Вам је познато да је он некада захтевао, односно тражио заштиту своје породице, да се ипак плашио за безбедност своје породице и тражио заштиту, да ли Вам је нешто познато о томе?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја то не знам, а и да јесте, ја то не бих морао знати.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли познајете, рекли сте заправо да познајете Слободана Стригића и он је био у овој истој јединици у којој сте Ви били. А реците ми, када је заправо расформирана та Ваша јединица и да ли је заправо дошло до тога?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не знам, не сећам се.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче, да ли има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте били у саставу те специјалне јединице или тако нешто, чији је командант био?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Јарић Милан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био у то време старешина СУП Бели Манастир?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Колико се ја сећам, Радослав Здјеларевић и био је још, не могу сада да се сетим тачно имена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је та Ваша јединица била у саставу СУП Бели Манастир?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама неко од тих старешина или Ваш старешина издавао наредбе да приводите поједина лица, мештане Белог Манастира и околине у СУП?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја не знам за то, ја нисам лично приводио, нисам имао потребе, тако да не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да је неко други од Ваших колега учествовао у тим привођењима и хапшењима, конкретно Стригић, Бертић?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: То Вам не могу рећи, пошто је ово била јединица за посебне намене, значи није била уопште за хапшење и за привођење људи, тако да не могу рећи. То је била више као противтерористичка јединица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули, да ли имате непосредних сазнања или сте чули, да су се у том делу зграде где је била та притворска јединица или како ли се већ звала, да су ту људи тучени, малтретирани?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја сам у пар наврата силазио доле, у те подрумске просторије, пошто је доле била просторија за задуживање, раздуживање оружја и тако даље и јесам виђао пар пута притворена лица, али нисам видео никога да их је малтретирао или било шта друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да знате тачну верзију догађаја у вези са пуцањем на аутобус, рањавање овог возача и смрт овог једног путника.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да, знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто се овом оптужбом између осталог и тај догађај на неки начин ставља на терет Вукшићу, можете ли нам рећи нешто у вези тог догађаја, а у контексту евентуалне повезаности Вукшића са тим догађајем?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: У томе је учествовао само један стрелац, ето, тако да кажем, име му је Дамир Матаушек, он је пуцао на аутобус, он је погодио, ранио и ваљда убио тог другог, шта је већ, пошто не знам тачно детаље ко је све страдао, а после те пуцњаве је јављено у полицијску станицу и онда смо ја и још један од припадника те јединице изашли на место где се десила та пуцњава и имали смо најобичнију контролу саобраћаја тако рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам ја Вас разумео Ви нисте били очевидац тог догађаја?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него сте чули да је тај неки други пуцао у аутобус?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, он ми је лично то рекао касније. Он ми је лично рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је помињао, о чему се ту радило, да ли је ту у питању била некаква акција или је то био некакав инцидент? Зашто се пуцало на аутобус?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па, он није хтео да пуца на аутобус него је гађао само тог једног Бандов, не знам како.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Анте.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Анте. Значи покушао је њега да погоди, да га убије, није успео, овај је отишао аутобусом чак до амбуланте тај Дамир је у том моменту се склонио и после пар дана кад је прошло баш ми је рекао оно како је лоше проценио кад му је аутобус наилазио да није добро одмерио брзину аутобуса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да је то у питању био некакав инцидент, то је некаква индивидуална акција?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја мислим да су они нешто приватно од пре рата између себе па је овај једва дочекао прилику да га, значи није уопште било некаква друга намера.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате из којих разлога се и у вези тог догађаја повезујете и Ви и Вукшић и још неки?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па ја врло лако, већ сам Вам рекао да Хрвати гледају да нас што више гурну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, то пустите, него конкретно за тај догађај.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Објашњавам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите да чујемо.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Хрвати гледају да нас гурну где год више могу, у сваку могућу акцију где год је неко страдао не би ли нас што више теретили, то је нормално за очекивати. Сигурно ниједан Хрват од тих који су учествовали у рату не воли Србе, поготово те који су учествовали у рату. Што се тиче Вукшића знам да није био тамо, био сам ја и био је са мном Морача Мирослав, значи нас двојица смо дошли неких два до три сата касније после тог дешавања и није ни чудо ако неко каже «е видели смо их тамо» зато што ми је јесмо били тамо али тек касније смо дошли. Значи немамо никакве везе са пуцњавом нити на крају крајева лоше је то и урађено, ја бих рађе зауставио аутобус па бих га извео ван, а он би стао, тако да нереално је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите одбрана. Има ли неко од одбране? Окривљени имате ли питања? Господине Вукшићу, имате ли Ви неко питање? Ево можете овде.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Добар дан. Да ли би ми могли рећи да ли Вам је познато да је Стригић Слободан био хапшен 1991.?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Јесте.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли би могли рећи да ли Вам је познато у вези чега и зашто?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Само да појасним, у Барањи тамо да ли је хапшен?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, у Барањи.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па колико ја знам њега је хапсила Државна безбедност то је познато и Васо Мијовић је хапсио, колико ја знам, ето, пуковник Васо Мијовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли разлог зашто су га ухапсили?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули разлог зашто га хапсе?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: То не могу тачно рећи, не знам, јер је доста људи било приведено од стране Државне безбедности по разним основима тако да не могу тачно рећи.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: А је ли Вам познато зашто је био хапшен овде у Србији исто?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Мислим да је нешто било али не знам, не могу сад тачно рећи, не могу, не знам.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Немам више ништа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други окривљени, имате ли питања? Не. Има, ко? Изволите Бертић.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Добар дан. Имам једно питање. Била је једна акција која је извођена као та полицијска јединица на Ђавољој Греди, да ли знате који је то датум био?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не знам, не знам, не могу тачно.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Да ли је то било пред Светог Никољу?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја сам тад био у болници у Сомбору.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Добро, онда ништа.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: То би требало бити ја мислим једанаести месец, нисам сигуран, знам да је било хладно јако.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Да ли знате до кад сам ја био припадник те полицијске јединице?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Кратко, колико се ја сећам кратко, не нешто дуго јер после је основана извиђачка колико ја знам.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Добро извиђачка је основана 1992. при Територијалној одбрани али ме интересује само при тој полицијској јединици да ли сам ја био на Ђавољој Греди?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Колико се ја сећам да.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Мислим да сам возио белог «Ранџ Ровера»?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Тачно и дошли сте по муницију, остали сте тамо без муниције, дошли сте, ја сам таман из Сомбора се вратио из болнице.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Значи то је било у дванаестом месецу?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Тако једанаести-дванаести, хладно је било.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Добро, немам више питања. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако, у овим просторијама за затварање, кажете силазили сте доле, одлазили сте, да ли сте некад чули неко певање, да су певали српске песме ови затвореници?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана када сте видели породицу Чичак тј. оца и синове, да ли сте разговарали са њима?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, прошао сам, то је било негде поподне касно или сумрак, сад не могу тачно да одредим али у распону од можда два-три сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их знали од раније?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Нисам их уопште видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали да су породица Чичак?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Рекао ми је дежурни на портирници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да они ту седе?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да, јер ја сам ево као до овог господина, значи прошао сам, видим непозната лица и питам дежурног ко је то и он ми каже Чичкови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли рекао зашто седе, је ли Вам рекао зашто су приведени или зашто су дошли?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није рекао?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Нисам ја ни питао, није ме интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад сте рекли за овај кафић «Српски Мач» да су овај Небојша и овај други држали тај кафић, где су они били пре тога? Јесу ли и они били у овој јединици Вашој Небојша и?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи они су били у овој јединици за посебне намене?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после су држали овај кафић?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Тачно тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сад рећи, цитираћу Вам шта је рекао Мишо Балатинац, то је сведок који је дошао и који је сведочио и овде и сведочио је и касније, он каже: «Приликом повлачења из Белог Манастира, он признаје, радио је у полицији све, према селу Петловцу ухваћен од стране сад каже Велимира Бертића, Жељка Миловановића, Ибрахима Ковачевића и затим наводи да су га одвели на ливаду, да је морао да хода по стрњикама, а онда је потом каже «потом су репетирали своје оружје, Велимир Бертић је рекао бројим до десет, лов на зеца» и када је рекао да неће да бежи Гавро, а то помиње Вас, је рекао да ако не бежи да ће га убити па је он тада бежао и било је пуцања за њим, ето ја Вам предочавам шта је он рекао, је ли била та нека акција? То је значи дан кад је било повлачење, је ли сте Ви њега хапсили, нисте хапсили, је ли то истина што он прича или није истина?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Нетачно је то зато што ја мислим да приликом уласка у тај Петловац није нико ухапшен колико се ја сећам, а сама та његова изјава је донекле нереална зато што, пошто сам имао прилике да видим већ његову изјаву, он је рекао да смо га код Дубошевице одвезли на неку њиву тамо па га ту пустили и да се то наводно дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја познам јако добро терен и свако од вас да познаје тај терен сам би схватио да то није у реду уопште што говори зато што није тачно. Ту су вам њиве 10x10 километара, равне као асфалтна цеста, значи нема теоретске шансе да побегне нигде, значи да га је неко пустио ту могло је праћком да га гађа а не како он то прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само још да ми појасните овај напад на Козарац. Кажете ви крећете, шта је био циљ или напад или ослобођење или како хоћете, или чишћење, шта је био циљ?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Циљ? Да се прође и да се очисти ако има непријатеља, да се повуче линија докле се стигло, онда територијалци да преузму ту линију, да задрже даље, а јединица опет да иде својим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви све време били са Бертићем или сте се раздвајали и са Зораном? Зорана Вукшића рекли сте, њега сте видели или нисте тамо тог дана?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја сам сигуран да сам, да је морао бити. Не сећам се сад пошто је то баш доста времена прошло не сећам се да сам га видео и

шта је радио и где је био али сам убеђен да је морао бити тамо јер у склопу јединице је сигурно ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте ишли? Да ли сте улазили у куће, да ли су људи излазили, како сте вршили тај претрес терена?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Претрес кућа се баш и није нешто вршио, него је се више прошло кроз улице, да се прође кроз село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли пуцао неко на вас?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли пуцао неко на вас?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, није нико пуцао, није било потребе, јер није било људи, значи нико није опалио ниједан метак колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде имамо податке да је Јосип Вид рањен тако што му је пуцано у ноге потколенице, а такође је повређена и Матилда Вранић која је добила прострелне ране меког ткива, а овде стоји да је то урадио Велимир Бертић када је она изашла на терасу каже да је он запуцао на њу.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам јесте ли видели нешто од тога, је ли вам познато?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: То је мало село, ако се на једном крају опали метак на другом крају ће се чути. Значи ја сам сигуран да није пуцано уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, долазила је, пазите имамо сведоке и долазила је хитна помоћ и они су одвезени, били су у Дому здравља, све то стоји, само је питање да ли сте Ви нешто од тога видели или нисте?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, ја кажем нисам чуо уопште пуцњаву, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како? Колико је ишло вас кроз улицу?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ишла је цела наша јединица, не кроз улицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте подељени, да идете средином, са стране лево и десно?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Јединица се развуче, значи развуче се човек до човека на 5, 10, 15 метара, овиси о потреби. Ја знам да сам ја био на скроз крајњој десној страни и по рубу села сам ишао. Значи јединица је била развучена отприлике до половине, а друга половина села ја мислим да су ту ишли територијалци, тако да увек постоји могућност да кад, и то се дешавало кад прође наша јединица да после нас дођу територијалци и да иду по кућама, да дођу добровољци да односе ствари из куће и свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И само ово што сте рекли за Анту Бандована, ово лице које је пуцало на њега, је ли оно било у јединици територијалне одбране или је био у полицији?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Ја мислим да је при ТО-у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ТО?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да. Није био у овој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се повео неки поступак против њега за то што је покушао?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па није, ја мислим да се баш и није знало нешто нарочито, знало је можда пар људи за то, он је рекао онима са којима је био добар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није се дошло до Здјеларевића или да се сазна?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли неких питања? Изволите. Може сад, мало пре сте имали.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Добар дан господине Миловановићу, Слободан Стригић осумњичен за ратне злочине. Хтео сам да Вас питам на овај навод о хапшењу Васе Мијовића, мене, тј. привођење на разговор, колико је људи из наше јединице да ли можете по именима набројати колико је Васо Мијовић приводио на разговор?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Па привео ја верујем једно седам-осам можда и десет људи, не знам тачно.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да ли сте Ви приведени?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да ли сте били у бекству једно време?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Да.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да ли је Дамир Матаушек био у бекству?

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: Не, он је у затвору био.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Питам то из разлога што сам ја приведен због информација да дам Васи Мијовићу где се налази Жељко Миловановић у бекству и Дамир Матаушек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сад.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Само за то да демантујем ове тврдње Зорана Вукшића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објашњење, добро.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Хвала вам лепо. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли да сведочите.

Сведок ЖЕЉКО МИЛОВАНОВИЋ: У реду. Хвала.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Сад ћемо Миленко Ацкета нека уђе, нека га позову.

СВЕДОК МИЛЕНКО АЦКЕТА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ацкета, је ли тако?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миленко?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо прво да узмемо Ваше личне податке, од оца?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Јово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте које године?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: 02.12.1951. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Јасенаш, општина Вировитица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању, шта сте били пре него што сте се пензионисали?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Милиционер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милиционер, добро, сад се то променило. Пребивалиште где вам је?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Бачко Петрово Село, Омладинска 82.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против ова четири лица ја ћу вам рећи Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић, да ли познајете ова лица?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Зорана Вукшића познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова три?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Ова три онако из виђења, виђо сам их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у завади, нисте у сродству?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако не морате да одговарате на питања која Вас односно блиског сродника вашег може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења односно материјалне штете. Имате испред текст заклетве па је прочитајте, ево ту испред Вас. Ако Вам је лакше можете после и да седнете.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Добро. То треба наглас да прочитам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Као што сам рекао против ова четири лица овде је подигнута оптужница због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Стављено им је да су у периоду од августа 1991. године па до краја исте године вршили противзаконито затварање и повређивање телесног интегритета, мучења, терора, нечовечног поступања, а стављено је такође и убиство појединих цивилних лица. Ви сте овде позвани у својству сведока, позвала Вас је одбрана као предлог одбране, ако можете укратко да испричате да ли сте били у том периоду на територији СУП-а Бели Манастир односно САО Источна Славонија, Барања и Западни Срем, да ли знате нешто о овим лицима о догађањима у СУП-у? После ћемо вам поставити питања. Изволите. Ако Вам је лакше да Вам дају столицу да седнете. Седите, само спустите микрофон.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Ја сам из Вировитице избегао у Србију 23.08.1991. године са породицом женом, децом и старом мајком. 21.09.1991. године с

обзиром да у Србији нисам, конкретно у Инђији, могао да се снађем да нађем посао, да нађем извор прихода од чега ћу издржавати своју породицу отишао сам у Барању у Бели Манастир. 22.09.1991. године сам отишао у СУП, с обзиром да сам радио у милицији раније, пензионисан сам, тај посао сам знао радити колико сам знао, и обратио сам се тамо надлежнима, поднео сам молбу и писмено дао своју биографију и 23.09. сам позван у СУП од стране командира Станице милиције за граничне послове Марчета Душана. Он ми је објаснио да сам примљен на посао, задужио сам комплет опрему и све што треба и распоређен сам на радно мјесто вођа смјене на Одељењу милиције за граничне послове Кнежево. Значи од 23.09.1991. године сам радио у СУП-у Бели Манастир до 10.02.1997. године кад сам споразумно дао отказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато нешто, Ви сте радили у Кнежеву је ли тако, јесте ли долазили у полицијску, да кажемо милицијску станицу у Белом Манастиру?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: У Кнежеву на граничном прелазу сам радио до негде половице, негде до осмог месеца 1992. године. Тад сам постављен на радно место командира Одељења у Батини на граничном прелазу у Батини и на том радном месту сам радио до 25.07.1995. године. Од тог датума па до 10.02.1997. године сам премештен и постављен на радно место вође смене оперативног дежурства у СУП-у Бели Манастир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте се вратили тек касније, да се вратимо на овај период август, дошли сте тек у септембру.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте ни били у августу ту.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али када сте дошли у септембру да ли Вам је нешто да ли су нека лица привођена, да ли је било просторије за задржавање у СУП-у Бели Манастир, где сте упознали Зорана Вукшића, како сте њега упознали, да ли сте чули је ли било неких убистава у Белом Манастиру и ко је та убиства извршио, да ли Вам је познато нешто у вези тога?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Мој посао у СУП-у се састојао овако, ујутру сам долазио у СУП и возилом сам одлазио на гранични прелаз. По завршетку посла враћао сам се у СУП предао службу и ишао кући, тако да моје задржавање у СУП-у није било неко дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли знали за те просторије за задржавање да постоје у СУП-у?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Па просторије за задржавање има свака полицијска станица, сад где су оне смјештене и какве су то просторије, то су просторије за задржавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте некад силазили у те просторије, знате где су?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Па у те, конкретно у те просторије нисам силазио никад, али од 1995. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустимо 1995., нас само занима овај период до краја 1991. – почетак 1992. значи то ме занима.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не, нисам силазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не ширимо причу на нешто што није предмет оптужења. Да ли вам је познато да су неки људи тучени, да су привођени?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Одакле знате Зорана Вукшића?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Зорана Вукшића знам тако што сам преко организације Црвеног крста кад су смештали избеглице у Барањи био смештен преко пута у један стан, преко пута где су становали његови родитељи, преко пута у стан сам смештен. Упознао сам његове родитеље који су били изузетно поштени, коректни људи према мени и мојој породици, примили су ме, чак су ми помогли у храни мени и мојој породици испочетка и негде, сад вам ја тачно не могу рећи кад сам ја Зорана видио али га нисам упознао јер негде можда у једанаестом месецу 1991. године не могу сад тачно рећи кад сам га видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули нешто за убиство Адама Барића или за убиство породице Чичак?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа о томе?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте, у ствари Ви сте дошли, а не познајете локално?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не, нисам познавао локално становништво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево пустићемо, изволите браниоче, Ваш је предлог да се ово лице саслуша као сведок.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Бранилац Зорана Вукшића. Господине Ацкета, кажите нам како и на који начин сте Ви упознали Зорана Вукшића да ли се сећате?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Па он је повремено долазио код родитеља тамо и видио сам га тамо, тамо смо се упознали здраво-здравио и ето то је моје познанство са Зораном тада.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли се сећате тада када сте га први пут видели када сте га упознали како је он изгледао?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Хоћете ми објаснити?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Мислим на физички изглед како је изгледао да ли се сећате?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Па знам да је нешто имао проблема са једном руком да нешто, не знам шта је било, не могу сад конкретно да кажем шта је било с том руком, углавном чуо сам да је био на опоравку, да је лечен и тако.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, данас сте изјавили да сте повремено свраћали у зграду СУП-а Бели Манастир, да ли сте тада сретали Зорана Вукшића, да ли сте га некада видели у тој згради СУП-а?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: У СУП-у не, у СУП-у нисам. Видио сам га код његових родитеља.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Рекли сте да сте Ви расељено лице и да сте дошли из Вировитице.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте имали некаквих проблема конкретно овде са Зораном Вукшићем?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не, не, никад, никад, чак и то кад смо се видели, упознали, чисто коректан однос онако коректан, културан однос, не могу ништа друго да кажем.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је некада неко од како мештана тако и од расељених лица који су били смештени у општини Бели Манастир да ли је неко долазио и да кажем Вама да се жали на његово понашање, да ли је неко имао неких непријатности?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не, никад нико ми се није жалио на Зорана, нико ми се није жалио на њега, мени конкретно.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А да ли сте Ви конкретно имали неких непријатности с њим?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не, са Зораном не, никад, никад никаквих непријатности.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Ја бих опет сада хтела да Вас питам за физички изглед ако можете да се сетите како је он изгледао, ако можете да се сетите?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Па висок човек, знам да је мислим десну руку да је, то сам чуо од његових родитеља, да је негде био рањен да у ту десну руку наводно био рањен и видио сам то по његовом понашању да је ту руку држао онако тешко је, није с њом кретао с том руком, није му била покретна рука ако ме то питате ако сам добро разумио питање.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, и председник већа Вас је питао за убиства, да ли сте чули за убиство породице Адама Барића, рањавање његове жене Ане Барић, породице Чичак, да ли Вам је нешто познато?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не, није ми познато јер ја то становништво нисам познавао а било је погибија у току тог времена док сам ја био тамо разнао разних јер је Бели Манастир у оно време кад сам ја са породицом дошао више пута гранатиран артиљеријском ватром из правца Хрватске и било је рањавања и погибија од те артиљеријске ватре а и разнао разних вјероватно било, ја тад нисам радио у СУП-у у оперативи тако да и ако сам нешто чуо, а чуо сам вјероватно те приче, ја те људе нисам познавао тако да нисам ни памтио та лица која су и погинула, рањена и тако.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли познајете Бранка Хрњака?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Бранка Хрњака лично не познајем, исто сам га у ствари случајно срео, срео, нисам га срео да се упознам с њим, него сам га срео видио сам га у СУП-у једном или два пута али врло кратко време колико је моје сазнање да се он задржавао у СУП-у, а лично га нисам познавао.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте га виђали на, Ваше радно место је било на граничном прелазу, је ли тако?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Јесте.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте га виђали на том радном месту, да ли је и он долазио, да ли је био запослен на том радном месту?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Нисам га виђао, а да ли је био запослен то не могу рећи да ли је био запослен у СУП-у.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, још само једно питање. Ви долазите из места одакле је и окривљени Зоран Вукшић сада тренутно.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Јесте.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли Вам је познато са ким се он тамо дружио?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Па повремено ето дружио се с нама избеглицама, мислим избеглицама, радио је, био је добар са мештанима, комшије су му тамо све Мађари, са свима је добар, с никим се није замерио у свом окружењу. Једно

време је радио као рибочувар у приватној фирми, власник приватне фирме презива се Ђере, значи Мађар је, неколико година је радио код њега као рибочувар на његовом рибњаку који он држи, тамо сам га и виђао два пута. Касније је радио са зидарима тако да се прехрани, чисто да се прехрани да се може издржавати.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте наикада чули да је имао неких проблема, инцидента са мештанима села?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не, не, никада.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само једно питање није директно везано за оптужни акт. Господине Акцета.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Акцета.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Акцета. Да ли је Вама признат овај радни стаж од 23.09?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Не, није ми признат радни стаж јер сам ја 31.05.'91.године пензионисан у Хрватској.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А били сте у пензији?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Био сам у пензији, а нисам тражио ковалидацију.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли може једно питање само?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Само ми реците ко Вам је био непосредно претпостављени на граничном прелазу Кнежевац?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Кад сам се запослио у СУП-у командир станице за граничне послове је био Марчета Душан, покојни је сада, касније је он постављен на радно мјесто начелника одељења за граничне послове, а на радно место командира станице постављен Нађ Павао.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има неко од чланова већа? Не.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви овде тражите за приступ, је ли тако данас, али сте кажете дошли како?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Таксијем. Добро, али тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је карта до?

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Карта, аутобуска карта до овде и назад 2.100 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То могу да Вам исплатим.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се сведоку исплате путни трошкови од 2.100,00 динара на име аутобуских карата које ће се исплатити од стране суда.

Хвала Вам што сте дошли.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Јел могу нешто да Вас замолим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок МИЛЕНКО АЦКЕТА: Да ли дозвољавате да се поздравим са оптуженим Зораном?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, поздравите се. Следећи нек дође Радослав Прокић

СВЕДОК ПРОКИЋ РАДОСЛАВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радослав Прокић је ли тако?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока па ћемо прво да узмемо Ваше личне податке. Радослав Прокић од оца?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Стевана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте које године?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: 14.10.1952.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Кнежевим Виноградима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кнежевим Виноградима.

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Угоститељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угоститељ. Сада живите где?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: У Сомбору, Ваљевска 8-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваљевска 8-а?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде окривљене Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњак и Велимира Бертића познајете или не познајете?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сву четворицу?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у завади са њима?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, исто тако не морате да одговарате на питања која Вас односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете, то Вам је јасно?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде имате текст заклетве, прочитајте испред текст заклетве.

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као што сам рекао ова четири лица води се поступак према оптужници Тужилаштва за ратне злочине због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва а ставља им се да су у периоду од августа 1991., па до краја исте године на територији СУП-а Бели Манастир, односно САО Источна Славонија, Барања и Западни Срем, извршили противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, мучење, застрашивање, нечовечно поступање као и убиство више лица. Ви сте овде преложени од стране браниоца, као сведок, прво ћете изнети оно што Вам је познато у том периоду, значи да ли Вам је познато шта се дешавало у августу, да ли је било затварања и убиства, где сте Ви тада радили, одакле знате ова лица, шта Вам је познато у вези ових догађаја, да ли су нека лица затварана, да ли је било напад на насеље Козарац, ако Вам је то познато и убиство Адама Барића и породице Чичак и рањавање још неких особа. Шта Вам је познато, ето испричајте, ако Вам је лакше да седите.

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Не, не морам сести. Ја желим целом суду да кажем да сам ја оптужен под овом истом тачком коју сте Ви сад прочитали између 43 барањца и ја се налазим на тој листи, и ја сам водио поступак у Окружном суду у Осијеку, имао сам браниоца који је мене бранио 9 година и између осталог добио сам предмет, односно добио сам оптужницу у писаној форми из које се видело све ово што се дешавало и због чега смо ми оптужени. То само ради тога ето да се зна, ја имам оптужницу и да сам се већ бранио по том питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нешто друго, овде сте као сведок сада позвани.

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесте, само да кажем како сам дошо до појединих података који су битни у овом предмету што се тиче Зорана Вукшића и Стригића и Мађарца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте оно што је Вама познато.

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ја сам био припадник, односно био сам припадник војске под командом Војске Југославије и на разним функцијама сам био, од командира чете па до помоћника команданта бригаде. '91.године учествовао сам у свим акцијама, мислим у тим збивањима која су се дешавала, јер ја сам староседеоц, родио сам се тамо, по чину сам био тада потпоручник, мене је војска одмах мобилисала, односно ставила ме на одговарајућу функцију и ја сам наравно у том контексту напредовао и сада имам чин мајора који ето неупотребљавам и нисам нигде никакав члан у резервним саставима. Конкретно не знам шта се збивало у СУП-у и шта се збивало у полицијским станицама и јединицама зато што сам ја био припадник војске и ја сам био на првој линији да тако кажем одбране и нисам знао шта се дешава нити сам имао могућности да видим шта је радила војска, ко је кога приводио. Односно војску сам још и могао да сазнам шта се дешавало а полиција пошто је она била паралелна институција у војсци они су имали своју аутономност и радили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете Ви сте били потпоручник?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте у том периоду, где сте били, како Вам се звала јединица?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте били, територијална одбрана или сте били?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ја сам био распоређен у територијалну одбрану и био сам помоћник команданта територијалне одбране за Барању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Барању?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је било седиште?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Седиште је било у Кнежевим Виноградима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кнежеви Виногради?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Боривоје Доброкес је био командант територијалне одбране али смо ми имали оперативну групу која је командовала и са територијалном одбраном. Шеф оперативне групе је био генерал Нинослав Крстић тада пуковник, он је водио оперативну групу. Ми смо били сви потчињени њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте због ових догађаја, кажете упознати сте, знате о чему се ради јер сте видели оптужницу. Ево шта Вам је познато у вези тога, одакле знате Вукшића, одакле знате ова лица, како сте се упознали, да ли сте?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Господине судија, ја сам добио спис из Осијека и наравно пажљиво сам га прочитао да видим о чему се ради јер сам се ја бранио у то време у Осијеку. И онда сам видео ту људе које ја познајем наравно ја сам то фотокопирао и послао сам, односно дао сам могућност њима да направе увид у то због чега су оптужени и ту сам прочитао да је Слободан Стригић дао изјаву једном момку Барат се презива тај дечко, играо је некад фудбал па знам, запамтио сам његовог оца, ишао је са мном у школу, запамтио сам то презиме, дао му је изјаву како он није учествовао у тим хапшењима, није учествовао у егзекуцији тих људи и тако даље и онда сам ја једном приликом Зорану Вукшићу то предочио, рекао сам му да види ту да Стригић негира, не знам прича Барату да није учествовао у томе, а овде га је Хрватска држава оптужила за тај злочин, нашта је Зоран, онда сам га ја питао да ли је он учествовао у тим егзекуцијама или није кад тако на две стране се дају одговори, онда је Зоран рекао ма није учествовао, он је као баба, и тако ту у негативном контексту. Шта је он мислио када је то рекао ја не знам, углавном ја сам ту да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да се вратимо то, кад сте то разговарали?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па око 2001.године је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то разговарали?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па он је дошао код мене у мој локал, ја иначе се бавим угоститељством, сад можда је било и 2002, у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а где је локал?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: У Сомбору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сомбору?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукшић се појављује код Вас?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Да, дошао је код мене у локал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта, Ви сте га питали?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ја сам му то предочио ту оптужницу, па сам му и између осталог рекао и то, и онда пошто је он некада радио код мене и ми смо добри, радио је у мом локалу у Кнежевим виноградима, прије рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па радио је од '89., '90.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тада радио као поштар?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Радио је тада као поштар али је радио код мене на улазу, тако те карте, водио мало рачуна о реду, миру и тако и добри смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телохранитељ, хоћете да кажете, да је пазио да неко, не дође до?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па није, обично то у жаргону кажу као избацивач, а сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то питам шта је радио. Добро, то је увече радио?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Увече од осам па до један сат ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само да се вратимо на то, кажете да је рекао да је Стригић баба, зашто, у ком контексту, шта сте причали?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па вероватно, ја не могу да кажем шта је он мислио, али је то тако звучало као да Стригић је ето, није можда био на нивоу задатка или чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквог задатка?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па то, јел се ту видело да су убијени Чичкови, из те оптужнице коју ја имам. И онда у том контексту, ја не знам шта је он, али то је речено, сад шта је он мислио ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само Вам је то речено, Ви нека друга сазнања о убиству породице Чичак да ли имате?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Немам, немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само то 2001., односно 2002?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па ја сам му хтео дати ту оптужницу да види због чега нас, у ствари шта је ту суштина тога свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте рекли Вукшићу да имате ту оптужницу, је ли он знао, јесте ли га упознали, је ли знао да се у Хрватској води поступак?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па многи су знали, али нико није водио, ми смо '95.године оптужени по том питању и ми који смо то озбиљно схватили ми смо се трудили да дођемо до егзактних података, да знамо о чему се ради и шта, јер многи су то негирали, нису хтели да расправљају о тим стварима и бежали су од тих неких сазнања, ја нисам на пример, и ја сам понудио мојим пријатељима свима ту могућност да прочитају, да виде због чега они нас оптужују, а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта Вам је рекао, ајде мало подробније нам испричајте, шта је он Вама рекао?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па нисмо ништа више разговарали око тога, прешли смо на неке друге теме, тако да то није била тема разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте га питали, ајде кренимо од тога шта сте га Ви питали, кад сте му предочили, да ли у тој оптужници у којој стоји?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ја сам га питао Зоране да ли је и Стригић учествовао у тим егзекуцијама и то, убиствима и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Стригић кад, шта је писало у оптужници, је ли у оптужници стајало и Стригић и Вукшић или само Стригић?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Писало је и за Мађараца, за Стригића, за Вукшића и за Хрњака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи исто као што се води овде код нас?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесте, и та оптужница, они се терете за убиство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Породице Чичак?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Породице Чичак и то пише отприлике онако како су они то, Хрвати направили тај концепт да су одведени у СУП и не знам шта се то још све дешавало и онда сам ја то у том неком контексту њега питао за ето чисто из, јер су ту два различита става била у тој оптужници, једна је Стригићева изјава где он није учествовао у томе, а друга је тужилаштво и Окружни суд који су њега теретили управо због тога да је учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вам је тада Вукшић рекао за његово учешће у томе?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па нисмо расправљали око тога госпон судија, мислим ја нисам био заинтересиран да даље причамо око тога, нити ми је он говорио нешто више око тога. Ја знам само то да је Мађарац исто имао неке конфликте пошто је он исто био угоститељ, то знам, са тим, фамилијом том, да су му тамо стављали на прозоре, јер та гостиона је била недалеко од куће где су они становали, ту су кад су свињокољи били њега плашили и тако даље, то ми је рекао Мађарац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само који Мађарац, пазите, има их и Душан и, има два брата Мађарац, који је био?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Знам, Душан је био у СУП-у а Зоран је тај који је дошао у гостиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран. Је ли се он то Вама пожалио?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Његова је жена Мађарица. То је '91.године било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И зашто је мислио да то раде Чичкови?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: А он га је видио наводно, то је он рекао мени, и пошто сам ја исто из исте бранше онда је он долазио код мене у мој локал, па ми је то испричао, а друго ја немам никакво сазнање о тим детаљима ни шта је било ни како је било, а о овоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о нападу на, нападу ајде да кажемо, село Козарац? Да ли Вам је познато то нешто, колико ја чујем овде ту је учествовала и територијална одбрана?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесте, мени је то познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Насеље Козарац, да ли се сећате?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Мени је познато то, одлука је донешена на нивоу територијалне одбране у садејству са полицијом и у координацији са војском. Јер недалеко од тога села су били да тако кажем јединице Војске Југославије са својим оклопним средствима и постојала је бојазан да не би неко направио неку диверзију или нешто па да се пређе то село, да се направи та контрола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли учествовали у тој акцији?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ја јесам. Ја сам био распоређен између, то је шума једна у Козарцу, која је, ја сам био иза те шуме, значи оставио се један, по налогу војске је оставио коридор један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте улазили у само место?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Не, нисмо, ми смо држали тај коридор да могу људи да се извуку у ту сам ја учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сазнали да је неко у тој акцији страдао од мештана?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Нисам сазнао, нисам био у директном контакту са селом, него сам био у тој, ту има један летњи аеродром за ове авионе који прскају и ту смо на том делу ми држали евентуално да не би се нешто десило и оставили смо им коридор где су се они извукли, јер отишли су за Дарду и Грабоваци, Луг, отишли су у Осијек претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко изашао из села, јесте ли видели неког?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесам видио сам, излазило је њи можда једно десетак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли били у униформи или су били у цивилу?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па знате шта, то је сад тешко рећи, то је било на некој мало даљој удаљености.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било пуцања у селу?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесте, е сад, они су вероватно, ја не могу тачно да кажем ко је имао пушку, ко није имао, шта је било, кажем ми смо били у обезбеђењу нашег села, фактички та линија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите, Ваш је предлог браниоче.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Господине Прокићу ја бих Вам поставио само једно питање. Да ли можда знате за неки сукоб Зорана Мађарца и чланова породице Чичак везан за неку девојку можда?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Знате шта, то је локал који је на крају села фактички био и ту су свраћали људи и у тој еуфорији кад је већ дошло до избора и кад су већ победиле Хрватске снаге, онда су ту долазили мештани и ту су провоцирали како Мађарца тако и код мене у Кнежевим виноградима, међутим ми смо били да тако кажем, више Срба нас је било у селу, па онда нису тако правили неке инциденте али су долазили из Грабовца, то исто суседно село хрватско и знам да су они ту, кад су се обукли у те Зенгде, или не знам већ које јединице по формацији не знам како су се звали, углавном они су долазили и онда су нам показивали аутомате да имају у аузима, показивали су неку одређену снагу, пуштани су криминалци из затвора које смо ми знали да су били у затвору и вршили су на нас неки пресинг, односно неке мере, застрашивали нас и тако. И знам да је било проблема пошто је он долазио често код мене на билијар и тако кад затвори он, Зоран је долазио код мене и његова жена та Мађарица и онда су ми се жалили на то, онда сам ја реко имаш брата у полицији па види шта, шта се ту може направит, ја нисам имао никаквог даљњег утицаја на ситуацију која се дешавала, само знам да су и мене провоцирали.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Али само Вас молим да кажете на кога се жалио?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Жалио се на, ја сад не знам који је тај Чичак у питању, јер има њих више, ја не живим у том селу па не знам ко је ко, али знам да је на некога, неко се био намерачио на њега.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Значи неко од члана породице Чичак?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесте.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Ви сте данас изјавили да сте били, да ли је Ваша јединица била смештена у Кнежевим виноградима или Ви долазите из Кнежевих винограда, само ми то појасните?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ја сам имао јединицу која је била смештена у Кнежевим виноградима али штаб територијалне одбране је био у школи смештен у Кнежевим виноградима, тако да сам ја на почетку био у тој јединици, а касније сам прешао у територијалну одбрану, односно у штаб територијалне одбране.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, тога дана када је био напад на насеље Козарац, напад, овде тако пише па ћемо тај термин, акција. Изјавили сте да сте видели њих десетак да напуштају то место?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесам.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Где су се они кретали, како су се?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Они су се кретали рубом шуме, ишли су у једно место које није било још под нашом контролом, а то је Грабовоцац.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Шта се десило са њима?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ја не знам шта се десило са њима, зато што ми нисмо имали контролу над тим селом и нисмо знали детаље да ли су они остали или су се прикључили њима у одбрани тог села, или су отишли, углавном знам да је хрватска држава позвала своје сународњаке, тако да кажем из Грабовца, Козарца, Чеминца, Петловца, ту ће су они били махом у већини, да напусте Барању и да дођу у Осијек, они су њих преко медија и преко радија позвали. Е сад шта је било даље, једноставно ми нисмо имали увида јер они су били наоружани и држали су то село под њиховом контролом.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Значи њих десетак сте пустили да стигну до места?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Можда је и више људи отишло, ја не могу тачно да кажем број, али знам да је људи напустило тај терен и војска је стриктно одредила коридор одакле треба да изађу.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли Вам је познато да ли је неко из овог места Козарац приведен тога дана?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ја не знам зато што нисам учествовао и нисам имао тај задатак, ја сам имао само да покријем овај део према нашем селу који гравитира према Кнежевим виноградима.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Ево сад ћу ја ако ми дозволите да презентирам изјаву сведока Јосипа Вида, не знам да ли познајете. Да ли знате ко је Јосип Вид?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Знам неког Вида из Брањиног врха али из Козарца не знам.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Е овако, он је рањен приликом тог напада, приликом те акције у месту Козарац, он каже овако «после рањавања када су они отишли да би дошао у Осијек у болницу, међутим како смо ишли ту су нас из Козарца према Митрову, ту су нас опет ухватили унифорисани, ту је био један из Кнежевих винограда, не могу се сјетити како се он звао» итд., «пошто се ја

нисам могао кретати рекао је, викао је, излази, излази» итд., ето, моје питање је само да ли Вам је нешто познато, сад сте рекли да нисте видели да је неко, није Вам познато да је неко приведен?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Гледајте, ми смо контролисали да тако кажем село Кнежеве винограде и ако је он био рањен вероватно су, је ли он био у неком ауту, не знам, из овога се не види конкретно да ли је био у ауту, да ли је био у првој помоћи, да ли је, неко га је вјероватно контролисао, јер ту има више путева, једно четири пута је водило према томе селу где су се они могли извући и.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А да Вас питам, да ли је то било пречица да се стигне до места Осијек или не?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Не, то је село које је било под њиховом контролом, јер они су сви тежили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које село, како се зове?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Грабовац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грабовац?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли Ви држали околу, није могло да се прође?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ми смо били до тог Митровца, од Митровца до Кнежевих винограда, тамо даље ми нисмо ишли јер су они држали та два села под својом контролом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте имали пунктове на путевима који су водили према Грабовцу?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Не, ми смо имали пунктове који су водили према Кнежевим виноградима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кнежевим виноградима?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А према?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ово нисмо контролисали, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Где се налази место Митрово?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Митровац се налази између Кнежевих винограда и Грабовца и од тог Митровца према Кнежевим виноградима и према Циглани ми смо држали ту линију да не би евентуално неко наоружан дошо у село а ми смо били ту изнад села, значи није било никог у селу који су у то време чували село.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Ово место Козара, оно је на путу ка Осијеку?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Оно је на путу ка Осијеку, иде се Козарац, па онда дође Чеминац, па онда дође Дарда која је била да тако кажем српски оријентисана, односно била је под командом Срба, и онда значи та два села су се фузионирала и отишли су претпостављам у Грабовац, па у Луг, Вардарац, Биља и отишли су за Осијек. Значи остављено им је фактички пола Барање су они.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Колико ја разумем то није пречица да се стигне до места Осијек, ако Ви кренете из Козарца?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Не, то је.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Митрово, је ли?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Ако ми дозволите, они су из тог села отишли у село које је било војно редарственом јединицом наоружано, то је село Грабовац, е они су то контролисали, а то се налази на путу између Кнежевих винограда и Осијека, то није пречица, то је нормалан пут, јер из Барање воде два пута према Осијеку, један преко Грабовца, Луга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И с једним и другим, да скратимо, путем може да се дође до Осијека?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Може наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко питања? Изволите господине Вукшићу.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Овде сте нешто па да Вас само приупитам. Кад су Хрвати добијали то оружје и униформе, то сте рекли мало пре да су застрашивали Србе, кад је то било, '91., било, не?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: '91., у априлу месецу '91., мају.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Овако, да ли је логично да из села Козарац, ако су наоружани Хрвати се повлачили за Осијек, да иду према Белом Манстиру, Каранцу, Кнежев винограде, па онда да иду за Осијек?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Није логично зато што су они имали везу са својим селима која су била наоружана такође, са Грабовцем или претпостављам да је и у Чеминцу било наоружаних људи, међутим шта се десило, куд су они изашли, ја претпостављам у Грабовац, јер нису могли ић у Дарду, јер Дарда је била под српском.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Отприлике колика је раздаљина Козарац-Грабовац, та пречица поред шуме?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Око једно четири километара ваздушном линијом.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: А кад би ишли, има само тај пут магистрални рецимо који иде из Козарца, Каранца, Кнежеви виногради до Грабовца, колико около кад би ишли, колико има километара?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Има једно 12 километара.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Толико само. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више никаква питања? Вукшићу само једно питање, да ли је тачно ово што наводи сведок да сте разговарали и да сте 2001., 2002., да Вам је он показао оптужницу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не верујем у то време да сам био, то је можда деведесетих година било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли укључен само. Јесте, изволите.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда деведесетих година, јер ја сам у село доселио негде '98-'99., а пре тога сам становао у Бачком Брестолцу, па сам знао за Сомбор да одем, и једном приликом сам можда навратио код њега у локал, али о предмету не верујем да смо причали, можда он ако је напоменуо нешто, па да је било приче, али не верујем. Не могу се сетити да смо о томе нешто причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Господине Прокићу пар питања само.

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Може.

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Полицијска јединица у Белом Манастиру што је била, ја сам био њен припадник, Козарац је био негде у осмом месецу, Биље у деветом, да ли смо се ми срели Ђавоља греда кад је била акција према Осијеку?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јесмо.

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Кад је то било у које доба?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: То је било уочи Светог Николе, мислим 19. децембра.

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Да ли сам тад још увек био у полицијској јединици?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Јеси.

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Захваљујем, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Питања више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражили сте трошкове овде за долазак. Ви сте дошли својим возилом. Ми можемо да Вам платимо само карте аутобуске које сте. Да ли знате колико је аутобуска карта Београд-Сомбор, Сомбор-Београд?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике?

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Па око 1.800,00 динара, 1.700,00, можда и 2.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2.500,00 је повратна? Онда ћемо исплатити то.

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Није битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се сведоку исплате путни трошкови на име аутобуске карте на релацији Београд-Сомбор, Сомбор-Београд по важећој тарифи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли. Нека уђе следећи сведок Перо Лукановић.

Сведок РАДОСЛАВ ПРОКИЋ: Је л' могу ја господин судија да се поздравим са овим момцима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, хајдете.

СВЕДОК ПЕРО ЛУКАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Господин Перо Лукановић, је ли тако?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Лукановићу, позвани сте овде у својству сведока. Прво ћемо узети Ваше личне податке. Перо Лукановић од оца?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Данка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте које године?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: 1955.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Горња Пакленица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горња Пакленица? По занимању сте?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Предузетник, грађевинац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предузетник? Са пребивалштем где сте сад?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Бездан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Омладинска 25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде окривљене Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића да ли знате?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Слободана Стригића њега познајем јер ми је из села, Зорана мало познајем, ишао сам у школу и тако сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ову другу двојицу не познајете? Нисте у завади?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако не морате да одговарате на питања која Вас, односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете. То Вам је јасно?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате овде испред текст заклетве, прочитајте наглас.

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као што смо рекли овде се води поступак против ова четири лица, подигнута је оптужница због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, а ово кривично дело извршено је у периоду од августа 1991. године па до краја исте године на територији СУП Бели Манастир, односно Источне Славоније, Барање и Западног Срема. Стављено им је на терет овим лицима да су вршили противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, застрашивање и терора, затим убиство више лица. Ви сте овде предложени као сведок од стране одбране, од стране адвоката Павла Литричина - адвоката Стригића, кажите шта Вам је познато, где сте тада били у време од 1991., значи то је август до краја те године, шта Вам је познато о догађајима у самом Белом Манастиру, затим о нападу на село Козарац, ако Вам је познато о рањавању Ане Барић и убиство Адама Барића као и убиству породице Чичак, ако Вам је шта познато, одакле Вам је познато? Ето то испричајте, после ће Вам се поставити питања. Изволите.

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: 1991. године кад је то све кренуло, непознати су ми напади у Козарцу и тако. Углавном сам био заробљен, чини ми се 28. заробљен сам као цивил у Осијеку, био сам на размени, мислим да је 13. у Адашевцима, значи у пола десет то вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 13. кога месеца?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Деветог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Деветог, 13.09?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Деветог је била размена или 12. небитно, нисам сигуран од та два дана, тако да нисам био учествовао нити сам нешто много причао о догађајима, али кад сам долазио, мислим познат ми је само један детаљ ако је то толико битно по питању нестанка породице Чичак. Дошао сам из Босне јер сам био кад сам размењен био сам овде у Сремској Каменици на лечењу, одатле сам ишао у Теслић у бању на лечење, долазио сам сваких 15 дана, значи кад сам дошао ту Стригић Мирко и Маливук Милан они су држали неку, Милан Маливук је био ваљда директор неке задруге, вршили су продају стоке неке «Вешакоп» којег нисам никад упознао, нека фирма у Сомбору, знам да се звала «Вешакоп» и замолили су мене кад сам ја стигао, пошто имам гориво, имам возило требају да изврше наплату неких средстава тих и замолио да их довезем у градску кафану, ту су требали да се нађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сомбору?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: У Сомбору у градској кафани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године је то?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто 1991?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да, да. Тада сам их ја довезао пошто сам дошао, значи имао гориво, дошли смо у градску кафану, ту се ишло на ручак, ручали смо ту додуше, ја бар мислим неки његов заступник је тамо био на ручку, обавили су разговоре о наплати, али приликом уласка у градску кафану за столом одмах код врата су седели то знам двојица, био је господин Зоран, којег сам из виђења познавао, Маливук Милан и Мирко Стригић они су се добро познавали и одмах су се руковали ту и сели за столом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукшић Зоран исто?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате рећи о ком.

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: И сели смо за тренутак ту за столом. Стригић Мирко је питао за здравље, текао је разговор, значи како сте, како је и шта је и у једном моменту га упитао како му је рука пошто је док сам ја био у затвору био је напад на Биље, то сам упознат и мислим тако нека прича да је био рањен у руку. Зато га је питао како му је рука. Зоран сећам се да је одговорио да је добро и показао руком као већ је испитан, испробан, тако у том смислу нешто и Мирко га је питао где шта и тако нешто, где или кога или како. Одговор је био од оне четворице млађег. Овај други који је седео поред Зорана тај је у шали онако, уз осмех, не додуше је било групно, у тим моментима то је почетак и сигурно је све страшно кад се тако нешто прича, бар за мене и онда је овај одговорио «ма ниси га ни успео, врага си га урадио, ниси га ни успео, морали смо га дотући или потврдити», не знам у том смислу је било речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините што Вас прекидам. Ко је тај који је седео до њега, је ли се он представио?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Тога се не могу сетити, не знам тачно, не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај који је то рекао?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да, да, њих двојица су били и ми смо се тада после тог разговора ја сам се одмах дигао зато што у сепареу десно требало је ту ручак

организиран, ја сам се дигао, за мном су дошли онда Мирко и Милан и то је од свега тога што ја могу знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало пре, то не може да уђе у транскрипт кад сте показали руком, ко је то показао Вукшић?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Зоран је показао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је показао?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Па подвукао је руку испод, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испод чега?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да ли, шта је то значило. Ја сам закључио испод врата, времена је прошло много, значи, овако је повукао руком. Нису била споменута, није спомињао човек ни имена нису спомињана, није директно речено ни шта је то значило тај гест. Мени је изгледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте оног млађег?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је речено уопште да се ради о Чичковима или како сте Ви то после повезали са?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Не, ја кажем имена нису спомињана, после се сазнало у селу да су та четворица нестала, после су и сахрањена након неких 20 или 30 дана су нађена и чисто ја не тврдим, значи ја сам рекао да не тврдим јер нису говорена имена, чисто сам могао да помислим да се радило о тим, могло се радити о било којим негде другом, значи ја ту не могу као сведок да тврдим да се радило дотично о тој породици. То је чист њихов разговор који сам игром случаја, значи присуствовао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете Мирко Стригић је разговарао?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, немате никакве податке да је тамо учествовао овде присутни окривљени Стригић?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Не, не, ја, Мирко и Маливук Милан смо дошли, ова двојица Зоран и овај други који је с њим био то је, а сад тај њихов разговор ја могу само да помислим, али пошто нису изговарана имена тад, није изговорено јер они нису говорили о именима, говорили су о некој четворици као «од оне четворице млађег сам» и тако је повучена рука. Значи, даље сам се ја и дигао, отишао, разговор је био завршен зато што нас је овај позвао да уђемо у сепаре, за мном је дошао и Мирко и Милан. Нисмо водили никакав разговор, бар ја у таквим разговорима не бих никада ни учествовао, мени је грозно да и данас разговарам о томе, а не онда, тако да не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после тога питали нешто Мирка о чему се ради?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Не нисам, само Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да овде познајете Слободана. Да ли сте га сретали после тога, да ли сте причали са њим можда?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Па сусретали се ми јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он помињао некад тај догађај?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Мени лично није помињан догађај док се нисмо сусрели после у Бездану, али после рата, пошто је он дошао у Бездан, ја сам много раније дошао у Србију, 1993. сам ја већ у Србију дошао у Сомбор, односно у Бездан, тако да после рата кад је он дошао 1997. чини ми се или 1998.

неке године поведен разговор о томе да је он имао сазнања да су Чичкови нестали, када је оптужница нека била већ у Хрватској он је скинуо са интернета, тада је разговор био са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам је тада рекао?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Па описао је, рекао је да је он то већ пријавио војсци, рекох ја нисам волео о томе да причам и нисам тада ни био сигуран, свако пере себе, тако да нисмо много, али је испричао догађај који ја могу да препричам оно што је од њега. Да је он већ 1992. године у фебруару да је он пријавио војсци у Белом Манастиру, да је у Новом Саду био приведен, после ваљда 3 дана да је био и у Београду, да је дао комплетну изјаву, навео је тројицу који су били, значи господина Хрњака којег ја никад нисам видео, Зорана и Мађарца Зорана чини ми се исто. Да је он био у сукобу с њима, да је видео породицу дан пре тога значи када су они требали, сусрео их негде у полицијској станици, у полицији је видео да седе тамо, поразговарао, поздравио се, питао о чему се ради, зашто се налазе ту, рекао је да је у вези неке крађе оптужени тако, хтео да их пошаље кући да оду, они нису хтели хоће да рашчисте и он се удаљио. После је био позван из кафића ваљда, негде је био напољу, позван је да, задужио је неку марицу у тој некој специјалној јединици и да треба да неке затворенике пребаце у команду негде у Јагодњак или у Болман, тако нешто. И он је дошао са марицом, са аутом дошао, значи његова верзија, његова прича да је дошао у рикверц са марицом, није излазио него је касету неку слушао музику и тако, не зна, ушли су унутра, било му је сумњиво. Питао сам га ја добро ако је то тако како ниси ти могао да видиш да су то четворица Чичкови били улазе ти у ауто? Он каже није могао од врата, отворена су врата али је дотерао директно ауто, није могао да види ко улази у ауто и било му је само сумњиво када се заљулала марица да је морало да је више људи унутра, али то је брзо обављено тако да је сео и отишао. Наводно када је требао за Јагодњак цестом да су му рекли да скрене изван Белог Манастира да скрене лево и он је питао зашто кад је цеста равно. и онда му је наводно Зоран окренуо волан и рекао «скрећи ту» иду попреко, значи попреко за Јагодњак чини ми се и ту у једном моменту је рекао да стане ту, ту су стали, изашли су напоље, он је остао. Не могу се ја сјетити ко је где седео, поред њега чини ми се да је рекао да је седео и Зоран и један и други да су уз њега седели ако се добро сјећам. И онда су изашли напоље, он је опет остао унутра, извели су некога, отворили су врата, отишли у мрак, јер је био мрак навече, није се ништа чуло. После кад се вратио опет су се вратили, извели напоље, у ретровизору му се учинило да је видео неког, значи његова прича, он је цело време седео ту. И тада је стоп светла кад је притиснуо препознао је једног од Чичкових и онда је дошао до закључка да су они, већ је одведен у мрак и чуо је пуцањ. Наводно да је истрчао напоље, почео наводно да бежи, да ли да се удаљи од догађаја ја не знам ни зашто ни како, онда се у моменту вратио назад и да му је наводно Зоран извео тог оца од те породице и наводно му наредио да он пуца у тог човека. Он каже да је одбио и да је Зоран поред њега, да је то видео да је Зоран убио тог човека. И онда је извео, он је питао шта радите, да ли се успаничио ил' тако и онда су извели тога четвртог, значи преосталог, не знам како су по редоследу углавном, извели су њега, одвели га, он је узео ваљда своје оружје у намери да помогне или немам појма, чуо је рафал поново и већ су се

враћали назад и тако су се вратили назад у Бели Манастир, наредили њему да упали, вратили су се и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је испричао?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Јесте то је његова верзија, колико је истинита то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још нешто да додате?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Ако је нешто битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте рекли само када је то било у Сомбору, који је то био датум?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Ја се датума не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или месец?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Мислим да је то био једанаести месец, почетак негде тако. Знам по томе када се причало у селу, кад сам ја дошао, јер ја сам стигао из Босне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да опишете, да ли се сећате како је тада изгледао Зоран?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Зоран, па имао је дугу, крупан човек, имао је дугу жуту браду, у маскирној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи и у Сомбору је био у маскирној униформи?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Ја га се сећам у Белом Манастиру тада када сам га видео у Белом Манастиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам кад сте га видели у Сомбору?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Тога се детаља не могу сетити, знам само да је дугу жуту брату, значи крупан човек са дугом жутом брадом. Нисам био у рату никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли какво је оружје носио кад сте га видели у Манастиру?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Ја се сећам, ми се ја и он не познајемо овако, нисмо имали никад контакт директни осим тада када смо сједели, можда се човек мене неће ни сјетити, значи директне ми контакте немамо. Знам да је када сам некада прошао кроз Бели Манастир, јер сам ретко зато што сам био напољу, носио је «Магнум» пиштољ, друго оружје ја се не сећам да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам да ми објасните то кажете ухапшени сте у Осијеку. Кад сте Ви били у Манастиру, пре Вашег хапшења или после Вашег хапшења, кад сте ослобођени, после?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Ја сам живео у Барањи, значи био сам и прије и после у Белом Манастиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи долазили сте пре и после? Изволите браниоче.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИНА: (бранилац Слободана Стригића) – Господине Лукановићу, да ли можете да нам кажете нешто о ратном ангажману Слободана Стригића у том периоду да ли Вам је нешто познато?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Један директан, 'ајде у почетку кад су стављене барикаде и када је баш тај дан када је рањен, вероватно кад су прво стављене барикаде, кад је рањен један из нашег села господин Ђурковић Илија који је умро, после тога од рањавања ја сам улазио у село и можда сам отишао можда неких 700 метара кад сам чуо рафал пуцњаву, окренуо сам се и вратио одмах

зато што су то цивили, тек смо узели тај дан оружје да бранимо село. Ја нисам био под оружјем додуше, него је село узело, људи у селу, била ја барикада, значи постављен је пункт. Ја сам се вратио одмах аутом да видим и видио сам можда на једно 200 метара или 150 метара био је црвени «Југо» отворених врата и рафал пуцњава по кукурузници и таман су извлачили из кукуруза неког, после се испоставило знам кад сам ја био заробљен он је сведочио тамо Ковачевић Ивица, био је милицајац он је кренуо за Бели Манастир пошто је имао брата исто у полицији и како су га извлачили из кукуруза ја сам значи био удаљен неких, изашао сам из аута да покушам да помогнем и један је покушао да га удари кундаком у главу. Ја сам викнуо да га не удари. Ту је већ био и Стригић, после се испоставило да је он пуцао рафалом изнад да их застраши кад сам викао немојте га дирати овај је зграбио тога за руку да га не удари тог милицајца, довео га овамо. Нормално то је био почетак, сви су били у афекту и неки га хоће да убију пошто је то муповац, треба убити муповца и остале. Ја сам покушао да не дам. Стригића су респектовали, значи бојали га се, мене нису респектовали ја нисам имао оружје и углавном захвалио је Стригићу који је њега ставио одмах у ауто, одвезао оружје његово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорите о Слободану Стригићу?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Слободану Стригићу. Значи, он је одузео оружје од тог малог, заштитио од ових, разгурао ове да га не дирају, не требате убит, зашто га убити, довољно је да смо узели оружје. Тај младић можда је имао 22 године, он га је ваљда познавао док је викао «Слобо, немојте па нисам ништа радио» и он каже «седај у ауто, иди тамо на Кнежеве Винограде», значи да се вратио од Белог Манастира супротно «иди, јер нећу моћи дуго задржавати, нека будала ће можда да пуца и шта ти то вреди, седај у ауто и вози» и он је тако отишао, Стригић је задржао то његово оружје. Значи, тада у том моменту је да није било Стригића вероватно би биле веће последице, ја не тврдим да би био убијен, али би сигурно био пребијен. Углавном кад сам био у затвору онда су мене пребијали ови по питању тога случаја, на крају након два батињања су довели мене горе да се суочим са њим и тај мали нас усрећио иако тиме ништа није помогло и даље ја имам ожиљке од ножа где су ме изболи, али углавном мали је био коректан и потврдио је тамо код њих изјаву да је захваљујући мени и Стригић Слободану он је данас тамо у Осијеку, једино и мене није теретио ништа, осим забраном је потврдио да сам ја имао оружје јер ме заменио с једним који је исто имао браду и онда су затражили да пуца у мене. Он је одбио каже нећу да пуцам и захваљујући том човеку. Значи, у том моменту је Стригић. У првим моментима тога када се све догађало био исправан и помогао је једном муповцу, супротставио се Србима да би заштитио њих заједно са мном. Има неке породице које је после извео неколико, пошто имам мајку у Барањи, ја сад одлазим тамо код мајке и тај човек ми је потврдио исто зато што ја знам да је он ту па онда ми неке нелогичности и тада сам свакако питао и ту породицу да ли је тачно. Та породица каже да су се обратили њему, ја тада нисам био ту, били су застрашени и бојали се за свој живот и онда је та породица имала поверења од неког, мора да се неком обрате, обратили су се њему ако може да изведе, јер немају потврду и он је та породица тврди да је он извео њих.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИНА: А да ли можете да нам кажете која је породица у питању?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да ли је тачно назив Мађари, да ли је Ћусика или Лацо или Ћусика, чак он каже да је рекао Стригићу ако можеш изведи ми жену и двоје деце, мене, пошто јер мушкарац њега да не, јер је то теже извести, а питао га како ћеш ти. Он каже он ће некако побећи на Мађарску преко границе ноћу па ако изгуби главу нема везе да је жена и деца жива. Он је одговорио ако идете идете сви, немаш ти никаквих проблема, ја ћу вас извести и он их је извео напоље до границе, прешао преко моста и одвезао до Мађарске.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИНА: Хвала. Да Вас питам само да ли значи нешто име Станко Муса?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Станко Муса да, то је старији човек, то је његов, цела породица пријатељи смо, он је умро. Његов један син је ишао с мојим братом у школу, његов други син са мном у школу и ћерка са мојом сестром игром случаја. Иначе су Хрвати, Херцеговци, они су били протерани из села.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИНА: Да ли Вам је познато да је Стригић наводно, Слободан Стригић, реците?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да знам ту причу, било је речено да је негде дао изјаву он да га је Стригић, нешто у том смислу, да га је Стригић малтретирао или тако нешто, њих и породицу пошто сам ја с њима стварно добар и ја сам отишао лично код тог човека да питам зато што цело време имају неке нелогичности у понашању Стригића и у неким оптужницама и тако, а и ја се не дружим с људима. Значи, осуђујем ја сваки злочин па онда сам био спреман да осудим и то и дошао сам лично код човека да га питам, човек је чак био спреман да, али је умро у међувремену, био је спреман да дође, ја сам га питао да дође да да изјаву. Његов је одговор био да он никада, да њега нису ни испитивали да он никада није, значи никада није такву изјаву дао, чак ни за брата Мирка, тако је одговорио. Слободан никад у кући није био, Слободан никад никог угрожавао ту није ни други брат Слободан, он је средњи брат, он је волео попити, правио је лудости, али није њега угрожавао, једино је Мирко, значи ко је био у полицији он је био једном код њега њега је упозорио да треба да напусте кућу и остало, ту ће долазити Срби избеглице, треба дати куће и тако даље, али ни против њега не може и неће казати ништа нити је дао било какву изјаву ни против трећег, јер га није он угрозио физички, значи ни Мирко. Једини који је био у кући то му је био Мирко али га није злостављао, а Слободан. Питам откуд таква изјава када је наводно таква истина, он каже да не зна можда су писали када су они избегли напоље, не када су се повратили, повратници да, можда су писали нешто на своју руку али то његова изјава није. Ја га питам да ли си спреман онда да дођеш да даш изјаву на српску страну пошто има пасош и остало, он каже није проблем. Био је спреман да дође и да да такву изјаву да он није давао изјаву против Слободана.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИНА: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана? Окривљени? Кажете Ви сте из Каранца исто, је ли тако?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познавали сте Чичкове?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер ако је и Стригић Слободан ишао с њима ишли сте и Ви вероватно са неким од њих?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Нисам, они су млађи од мене, млађи су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они били нешто проблематични као породица?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Нису, породица Чичкови данас а пре рата, а и данас људи који никоме нама ни у селу ни овако који смо на овој страни и ја сам зашто је та породица страдала, они су били спорташи, отац је био 51 годину када се то догодило, значи млад човек и он је био спорташ у то време. Кад сам био клинац знам да је играо ногомет и они су били људи који су налази се 21, 24, 27 година, ако сам добро упамтио кад су страдали, на споменику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двојица су била ожењена, је ли тако?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Најстарији је био ожењен са Српкињом председника села, имао је с њом дете, знам да је била из Енглеске, баш сам се срео с њом. Млађи је ходао, најмлађи заручен са Српкињом из села, једино овај из села је имао Хрватицу жену и били су, то јесте чудно, нешто нелогично, не знам зашто је то било јер су били отишли у Мађарску да не буду у сукобу, па је онда била, отишао им тај пунац, председник села да их врати овамо, на поверење вратио се, обукли су униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су били чак у српској?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: У српској јединици су били. Прича нека има која није потврђена да је тај најстарији који је имао жену Српкињу од председника села био је токар, стругар, радио на стругу у ремонту и наводно да је правио бомбе. То су приче, ја то не знам тачно, али приче су биле да је наводно за Србе у том ремонту и правио у почетку пошто нису имали оружје да је чак учествовао у прављењу бомби заједно са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неке сукобе да ли сте чули можда са породицом Мађарац, са Зораном или Душаном неко од Чичкових, мислим да ли сте чули то Вас питам?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Нека прича се провлачила да је нешто, пошто је кафану држао Зоран, сећам се тамо испред његове куће, али од њих је доносио воду, значи функционисали су они добро тад, али после тог страдавања разне приче се чују, била је као прича да он нешто, један од тих, сад ја не могу да знам, можда је тај средњи био, не знам тачно, наводно да је он нешто са, да ли му је то била жена, са девојком Зорана, ја мислим да Зоран није био ожењен, не могу се сетити тада, да му је то била девојка или конобарица која је радила тамо, па су били у интимним односима, да је нешто њој се набацивао или нешто, то је таква прича нешто била у коларима ако је то битно или ако је то нешто значајно, приче су различите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има неких питања још? Нема. Имате трошкове за долазак?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Па једино тај превоз што сам аутом дошао, ауто пут и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али могу само да дам трошкове за аутобус. Да ли знате колико је аутобус од Бездана-Београд и Београд-Бездан?

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Никад не идем аутобусом и приватник сам и превозник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лепо што Ви не идете, али многи иду аутобусом.

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: Добро, па ја не улазим судија.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове за долазак у Београд и повратак у Бездан.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

**Да се сведоку исплате путни трошкови на релацији Београд-Бездан,
Бездан-Београд у висини аутобуске карте.**

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли. Можете да идете.

Сведок ПЕРО ЛУКАНОВИЋ: До виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До виђења. Е овако, **сутра настављамо претрес са испитивањем ових четири сведока који су предложени, а то је Бошко Ђурковић, Љиља Ђурковић, Драган Марјановић и Мирко Стригић.**

Главни претрес ће почети у 09:30 часова.

Завршено у 11:38 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА